

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113202534
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8113202534.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: T. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., K. P. XXX, zastúpený: JUDr. Michal Feciľak, advokát, Jesenná 8, 080 05 Prešov, proti žalovaným: 1/ Prešovský samosprávny kraj, so sídlom v Prešove, Námestie mieru 2, zastúpený: Správa a údržba ciest Prešovského samosprávneho kraja, Prešov, Jesenná 14, 2/ Mesto Prešov, so sídlom Prešov, Hlavná 73, zast. JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom v Prešove, Sládkovičova 8, o náhradu za užívanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 12C/21/2013-300 zo dňa 13.09.2016 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 12C/21/2013-300 zo dňa 13.09.2016 rozhodol tak, že:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaný v 1.rade a žalovaný v 2.rade m a j ú voči žalobcovi právo na náhradu trov konania, každý v rozsahu 100 % trov konania.“.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, eventuálne napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Žalobca si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

3. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) o odvolaní žalobcu rozhodol rozsudkom č. k. 19Co/12/2017 - 348 zo dňa 12.12.2017 tak, že:

„Potvrdzuje rozsudok.

Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.“.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca, prípustnosť, ktorého vyvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže dovolací súd doposiaľ neriešil právnu otázku (nebola zverejnená v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR), a to:

1.) Či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., má s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12.10.2016 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 35/2015 z 18.01.2017, nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných (opakovaných) platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej je vlastníctvo obmedzené.

2.) Či existuje nejaké ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia.

Navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove rozsudkom č. k. 19Co/12/2017 - 348 zo dňa 12.12.2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 12C/21/2013-300 zo dňa 13.09.2016 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade v ktorom uviedol, že dovolanie žalobcu považuje za nedôvodné a navrhol ho zamietnuť.

6. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade sa vyjadril žalobca s tým, že dal do pozornosti súdu súčasný vývoj rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR v otázke charakteru náhrady za vecné bremeno zriadené na základe ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., ktorá je podľa žalobcu v drvivej väčšine ustálená v tom, že táto náhrada je priznávaná ako opakujúca sa, a to po celú dobu trvania obmedzenia vlastníckeho práva.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) o dovolaní žalovaného rozhodol tak, že uznesením č. k. 3Cdo/110/2018-524 zo dňa 30.06.2021 rozhodol tak, že:

„Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 19Co/12/2017 - 348 zo dňa 12.12.2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

8. Dovolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol nasledovné:

„28. V prejednávanej veci dovolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými odvolacími námietkami, keď odvolací súd zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nevysvetlil prečo sa na posudzovanú právnu vec nevzťahuje nález pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015 (vzťah k zákonu č. 657/2010 Z. z.) a taktiež aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 35/2015 a prečo sa na posudzovanú právnu vec vzťahuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 49/2014 a rozsudky Krajského súdu v Prešove č. k. 23Co/12/2015 - 214 a č. k. 8Co/165/2014-670, týkajúce sa zákona č. 182/1993 Z. z. Uvedeným konaním civilný súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, čo má za následok vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. s ohľadom na vyššie uvedené závery dovolací súd nie je nateraz oprávnený posudzovať spornú otázku z vecného hľadiska. Vecné posúdenie by bolo predčasné.

29. vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2017 č. k. 19Co/12/2017 - 348 zrušiť (ustanovenie § 449 ods. 1 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (ustanovenie § 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (ustanovenie § 453 ods. 3 CSP).

9. Odvolací súd po zrušení jeho rozsudku č. k. 19Co/12/2017 - 348 zo dňa 12.12.2017 dovolacím súdom opätovne rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 12C/21/2013-300 zo dňa 30.09.2016 a uzavrel, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Úlohou odvolacieho súdu v zmysle pokynov dovolacieho súdu bolo zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom vysvetliť, prečo sa na posudzovanú právnu vec nevzťahuje nález pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015 (vzťah k zákonu č. 657/2010 Z. z.) a taktiež aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 35/2015 a prečo sa na posudzovanú právnu vec vzťahuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 49/2014 a rozsudky Krajského súdu v Prešove č. k. 23Co/12/2015 - 214 a č. k. 8Co/165/2014-670, týkajúce sa zákona č. 182/1993 Z. z.

11. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie v tejto veci, ktoré bolo dovolacím súdom zrušené, a to konkrétne na bod 21 tohto rozhodnutia: „Ak odvolateľ dáva do pozornosti aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS/42/2015 zo dňa 12.10.2016, odvolací súd k tomu uvádza, že toto rozhodnutie nie je aplikovateľné na danú vec. Ústavný súd SR totiž rozhodoval o súlade niektorých ustanoveniach zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení zmien a doplnkov s Ústavou SR, a to článkom 20, teda jeho predmetom rokovania nebol zákon č. 66/2009 Z. z., ktorý je nutné aplikovať v predmetnej právnej veci. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR navyše nevyplýva, aby bolo vylúčené, že odplata za vzniknuté vecné bremeno by mala byť len jednorazová v predmetnej právnej veci.“

13. Žalobca v priebehu procesu opakovane poukazoval na rozhodnutia iných súdov, ktoré dospeli k záveru, že je potrebné uplatniť ústavne konformný výklad právnych predpisov (v zmysle záverov plynúcich z vyššie uvedených rozhodnutí Ústavného súdu SR) a keďže obmedzujúci zásah trvá dlhší čas, má taký vlastník právo na opakujúce sa náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Uvedené právne názory vychádzajú z údajného "práva na opakujúce sa náhrady". V tejto súvislosti odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že zákon náhradu nereguluje, a teda implicitne ani opakujúce sa plnenie a konečne ani to, že by sa náhrada mala priznať v prípade dlhodobého zásahu do vlastníctva. Konštatovanie takéhoto práva je výsledkom úvah niektorých súdov SR, (na ktoré poukazoval žalobca aj v dovolaní), a to s odkazom na citovaný nález Ústavného súdu SR.

14. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že vidí podstatný rozdiel medzi právnou otázkou, ktorú pri kontrole ústavnosti posudzoval Ústavný súd SR a otázkou v predmetnom spore. Ústavný súd SR posudzoval súlad znenia zákona o jednorazovej náhrade s Ústavou Slovenskej republiky.

15. Je úplne pochopiteľné a logické, že jednorazová náhrada v dikcii zákona (tepelná energetika) nezodpovedá všetkým možným zásahom do vlastníctva osoby, ktoré môžu v budúcnosti nastať a že takáto "zabetónovanie" jednorazovej náhrady v zákone môže spôsobiť pri rozmanitostiach života a nepredvídateľných situáciách úplne nevyvážené a nespravodlivé stavy.

16. Na rozdiel od Ústavného súdu SR, odvolací súd a ani súd prvej inštancie v predmetnej veci nevychádzal zo žiadnej dikcie zákona o jednorazovej náhrade. Cieľom konania bolo priznať právo na primeranú náhradu za zásah do vlastníctva osoby, ktoré súd nijako nespochybnil. Ukázalo sa však, že išlo o právo oslabené premlčaním a že neskorým uplatnením tohto práva sa posunulo do roviny naturálnej obligácie.

17. Odvolací súd teda nerozhodoval o žiadnej jednorazovej náhrade, a to práve z dôvodu, že tak ako názor súdov o opakujúcom plnení, (na ktoré poukazoval žalobca), tak ani jednorazová náhrada nemá *expressis verbis* oporu v zákone. Nemožno vôbec vylúčiť, že v budúcnosti sa náhrada prizná pri zmene skutkových okolností a v tomto smere rozsudok v predmetnej veci nezakladá pri zmene skutkových okolností prekážku rozsúdenej veci.

18. V predmetnej veci sa teda rozhodovalo o práve na náhradu za zásah do vlastníctva vecným bremenom a je neodškriepiteľný fakt, že pri deficite právnej úpravy mohol vlastník o takúto náhradu požiadať už od účinnosti zákona, ktorý vecné bremeno zriadil.

19. Ak je však tomu tak, potom prvým dňom na uplatnenie náhrady za takýto zásah bol deň účinnosti zákona, a ktorý je zároveň podľa Občianskeho zákonníka dňom, kedy sa právo mohlo uplatniť na súde prvý krát (§ 101 OZ). Na to, aby sa mohla náhrada uplatniť sa od dotknutého vlastníka nevyžadovala nijaká doba trvania vecného bremena (deň, mesiac, rok). Právo sa dalo uplatniť hneď v prvý deň účinnosti zákona, teda aj po prvej hodine či minúte účinnosti zákona, a to nie len za nejakú časť, ale za úplný a kompletný zásah do vlastníctva, ktorý sa aj podľa oceňovacích predpisov v aplikačnej praxi súdov bežne vypočítava (oceňuje) jednou sumou (Vyhláška č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, príloha č. 3, časť F2 písm. a/ - vypočet všeobecnej hodnoty vecného bremena sa vykoná tak, že práva spojené s nehnuteľnosťou sa odhadnú tak, že sa zistí výhoda, ktorú tieto práva prinášajú oprávnenému (vlastníkovi) v období jedného roka a hodnota tejto výhody sa vynásobí pri právach časovo neobmedzených dvadsiatimi; pri právach časovo obmedzených počtom rokov, počas ktorých má právo ešte trvať, najviac však dvadsiatimi).

20. Vo vzťahu k tvrdeniam odvolateľa pre posúdenie jednorazovej náhrady za vzniknuté vecné bremeno podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. ako opakovanej náhrady odvolací súd opakovane

poznávaná, že predmetnú náhradu odvolací súd posúdil ako jednorazovú náhradu, a neexistuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo tomuto záveru. Na podporu správnosti uvedeného názoru odvolací súd opätovne poukazuje na záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. apríla 2016 sp. zn. 3 Cdo 49/2014, rozsudku z 24. marca 2015 sp. zn. 7 Cdo 26/2014, v ktorých najvyšší súd konštatoval, že: „Vecné bremeno okrem toho, že môže vzniknúť písomnou zmluvou, na základe závetu, rozhodnutím súdu, môže vzniknúť aj priamo zo zákona. Zákonom zriadené vecné bremeno je vlastník povinný rešpektovať v nevyhnutnej miere a rozsahu a za obmedzenie svojho vlastníckeho práva má právo žiadať náhradu. V prípade vecných bremien zriadených priamo zo zákona ide vo svojej podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti. Toto obmedzenie vlastníckych práv je výrazom prevahy verejného záujmu nad záujmom jednotlivca bez toho, aby toto zasahovanie bolo podmienené súhlasom zo strany dotknutého vlastníka. Vecné bremená zriadené ex lege majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Ich režim nie je úplne totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov, avšak nejde o komplexnú úpravu, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Ak tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskoprávnou. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorazovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012.“.

21. Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 149/2017-19 zo dňa 28.02.2017 argumenty Najvyššieho súdu vyslovené v citovaných uzneseniach Najvyššieho súdu SR považoval za správne. Na tomto závere Ústavného súdu SR nemení nič ani jeho nálezy sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, ktorým bolo v bode 1 vyslovené, že: „ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov v rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

22. Odvolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 539/2020-21 zo dňa 28.10.2020, z ktorého záverov vychádzal pri posudzovaní dôvodnosti odvolania žalobcu, z ktorého vyplýva nasledovné: „Okrem iného sa poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, v zmysle ktorej finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorazovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege, túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Podstatu predmetného názoru považoval za ústavne udržateľný aj Ústavný súd v rozhodnutí IV.ÚS 227/2012. Právo na náhradu za vecné bremeno sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej dobe a tento nárok je len jeden a má ho ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastníl

v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. k 01. júlu 2009. Ak judikatúra Najvyššieho súdu akceptovaná Ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorázovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena v zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.“. Možno teda konštatovať, že Ústavný súd SR uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorázová a z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery vyššie citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR.

23. Odvolací súd má za to, že sa nemožno stotožniť s tvrdením, že spomínané publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/49/2014, v súlade s ktorým rozhodoval aj odvolací súd, je v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015 zo dňa 12.10.2016, či uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 35/2015. V daných sporoch sa jednalo o neporovnateľné právne situácie a Najvyšší súd SR si neosoboval právo posudzovať ústavnosť jednorazovej náhrady v zákone, pretože jej niet a prípadné práva vlastníka veci v budúcnosti nie sú žiadnym fixným ustanovením zákona o jednorazovosti zablokované.

24. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, ktoré bolo dovolacím súdom zrušené, odkazoval aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, a to najmä na rozhodnutia č. k. 23Co/12/2015-214 zo dňa 27.04.2017, ako aj č. k. 8Co/165/2014-670 zo dňa 19.04.2017, nakoľko tieto vychádzajú z právnych záverov vyslovených vo vyššie uvedených rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR a rovnako podľa názoru odvolacieho súdu nie sú v rozpore s rozhodnutiami Ústavného súdu SR, na ktoré poukazoval v dovolaní žalobca.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil, a to spolu s výrokom o trovách konania.

25. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešným žalovaným v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. tak, že úspešným žalovaným v 1. a 2. rade v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ((dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).